

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 4ης Φεβρουαρίου 2014*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας — Δέσμευση κεφαλαίων — Προσαρμογή των αιτημάτων — Προθεσμία — Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Δικαίωμα σε αποτελεσματική ένδικη προστασία — Δικαιώματα άμυνας»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-174/12 και T-80/13,

Syrian Lebanese Commercial Bank SAL, με έδρα τη Βηρυτό (Λίβανος), εκπροσωπούμενη από τους Σ. Vanderveeren, L. Defalque και T. Bontinck, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τον G. Étienne και τη S. Cook,

καθού,

με αντικείμενο αίτημα μερικής ακυρώσεως, πρώτον, του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 55/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Ιανουαρίου 2012, για την εφαρμογή του άρθρου [33], παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 36/2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Συρία (ΕΕ L 19, σ. 6), δεύτερον, της εκτελεστικής απόφασης 2012/37/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 23ης Ιανουαρίου 2012, για την εφαρμογή της απόφασης 2011/782/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας (ΕΕ L 19, σ. 33), τρίτον, της απόφασης 2012/739/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 2012, για περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας και για την κατάργηση της απόφασης 2011/782 (ΕΕ L 330, σ. 21), τέταρτον, του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1117/2012 του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 2012, για την εφαρμογή του άρθρου 32, παράγραφος 1, του κανονισμού 36/2012 (ΕΕ L 330, σ. 9), πέμπτον, τα «έγγραφα-αποφάσεις» του Συμβουλίου της 24ης Ιανουαρίου 2012 και της 30ής Νοεμβρίου 2012, με τα οποία κοινοποιήθηκαν στην προσφεύγουσα τα περιοριστικά μέτρα που την αφορούν, έκτον, της απόφασης 2013/109/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 28ης Φεβρουαρίου 2013, για την τροποποίηση της απόφασης 2012/739 (ΕΕ L 58, σ. 8), έβδομον, του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 363/2013 του Συμβουλίου, της 22ας Απριλίου 2013, για την εφαρμογή του κανονισμού 36/2012 (ΕΕ L 111, σ. 1), όγδοον, της απόφασης 2013/255/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 31ης Μαΐου 2013, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας (ΕΕ L 147, σ. 14), κατά το μέτρο που οι πράξεις αυτές θίγουν την προσφεύγουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kanninen, πρόεδρο, G. Berardis (εισηγητή) και C. Wetter, δικαστές,

γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοικήσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 12ης Σεπτεμβρίου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό των διαφορών

- 1 Η προσφεύγουσα Syrian Lebanese Commercial Bank SAL είναι λιβανική τράπεζα, το κεφάλαιο της οποίας ανήκει σε ποσοστό 84,2 % στην Commercial Bank of Syria (στο εξής: CBS), η οποία είναι κρατική τράπεζα της Συρίας.
- 2 Στις 9 Μαΐου 2011 το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε, βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ, την απόφαση 2011/273/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας (ΕΕ L 121, σ. 11). Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως αυτής, δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι που ευρίσκονται στην κυριότητα, την κατοχή ή τον έλεγχο των προσώπων που ευθύνονται για τη βίαιη καταστολή του άμαχου πληθυσμού στη Συρία, καθώς και των φυσικών ή νομικών προσώπων ή οντοτήτων που συνδέονται με αυτά. Τα της δεσμεύσεως των εν λόγω κεφαλαίων ορίζονται στις λοιπές παραγράφους του ίδιου άρθρου. Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/273, το Συμβούλιο καταρτίζει κατάλογο με τα πρόσωπα αυτά.
- 3 Επίσης, το Συμβούλιο εξέδωσε, βάσει του άρθρου 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και της αποφάσεως 2011/273, τον κανονισμό (ΕΕ) 442/2011, της 9 Μαΐου 2011, σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Συρία (ΕΕ L 121, σ. 1). Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού προβλέπει τη δέσμευση όλων των κεφαλαίων και οικονομικών πόρων που ευρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή ή τελούν υπό τον έλεγχο φυσικών ή νομικών προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που κατονομάζονται στο παράρτημα II.
- 4 Με την απόφαση 2011/684/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 13ης Οκτωβρίου 2011, για την τροποποίηση της απόφασης 2011/273 (ΕΕ L 269, σ. 33), η CBS καταχωρίστηκε στο παράρτημα II της αποφάσεως 2011/273, με την εξής αιτιολογία:

«Κρατική τράπεζα η οποία χρηματοδοτεί το καθεστώς.»
- 5 Με την απόφαση 2011/782/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας και την κατάργηση της αποφάσεως 2011/273 (ΕΕ L 319, σ. 56), αποφασίστηκε η διατήρηση των περιοριστικών μέτρων ως προς τη CBS, η οποία ήταν καταχωρισμένη στο παράρτημα II της αποφάσεως 2011/782.
- 6 Με την εκτελεστική απόφαση 2012/37/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 23ης Ιανουαρίου 2012, για την εφαρμογή της αποφάσεως 2011/782 (ΕΕ L 19, σ. 33), η επωνυμία της προσφεύγουσας προστέθηκε στο παράρτημα I της αποφάσεως 2011/782, με την εξής αιτιολογία:

«Θυγατρική της ήδη καταχωρισμένης [CBS]. Χρηματοδοτεί το καθεστώς.»
- 7 Με τον κανονισμό (ΕΕ) 1011/2011 του Συμβουλίου, της 13ης Οκτωβρίου 2011, για την τροποποίηση του κανονισμού 442/2011 (ΕΕ L 269, σ. 18), η επωνυμία της CBS προστέθηκε στο παράρτημα IIα του κανονισμού 442/2011, με αιτιολογία όμοια με αυτή της αποφάσεως 2011/684.

- 8 Με τον κανονισμό (ΕΕ) 36/2012 του Συμβουλίου, της 18ης Ιανουαρίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Συρία και την κατάργηση του κανονισμού 442/2011 (ΕΕ L 16, σ. 1), διατηρήθηκαν σε ισχύ τα περιοριστικά μέτρα ως προς τη CBS, η οποία ήταν καταχωρισμένη στο παράρτημα II του κανονισμού 36/2012.
- 9 Με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 55/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Ιανουαρίου 2012, για την εφαρμογή του άρθρου [32], παράγραφος 1, του κανονισμού 36/2012 (ΕΕ L 19, σ. 6), η επωνυμία της προσφεύγουσας προστέθηκε στο παράρτημα II του κανονισμού 36/2012, με αιτιολογία όμοια με αυτή της εκτελεστικής απόφασης 2012/37.
- 10 Στις 24 Ιανουαρίου 2012 το Συμβούλιο απέστειλε στην προσφεύγουσα έγγραφο (στο εξής: έγγραφο της 24ης Ιανουαρίου 2012) με το εξής περιεχόμενο:
- «Σας γνωστοποιούμε ότι το Συμβούλιο [...] αποφάσισε ότι η εταιρία σας πρέπει να συμπεριληφθεί στον κατάλογο των προσώπων και οντοτήτων του παραρτήματος I της απόφασης [2011/782], όπως εφαρμόζεται με την εκτελεστική απόφαση [2012/37], και στο παράρτημα II του κανονισμού [36/2012], όπως εφαρμόζονται με τον εκτελεστικό κανονισμό [55/2012]. Οι λόγοι που δικαιολογούν την καταχώρισή σας στον κατάλογο αυτόν αναφέρονται [στις] αντίστοιχες θέσεις των εν λόγω παραρτημάτων.
- Επισυνάπτονται αντίγραφα της εκτελεστικής απόφασης και του εκτελεστικού κανονισμού σχετικά με την καταχώριση της εταιρία σας στον προαναφερθέντα κατάλογο [...]»
- 11 Η προσφεύγουσα βεβαίωσε ότι παρέλαβε το έγγραφο αυτό στις 8 Φεβρουαρίου 2012.
- 12 Επιπλέον, στις 24 Ιανουαρίου 2012, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* ανακοίνωση προς τα πρόσωπα και τις οντότητες στις οποίες επιβλήθηκαν τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπουν η απόφαση 2011/782, όπως εφαρμόζονται με την εκτελεστική απόφαση 2012/37, και ο κανονισμός 36/2012, όπως εφαρμόζονται με τον εκτελεστικό κανονισμό 55/2012 (ΕΕ C 19, σ. 5).
- 13 Σύμφωνα με την εν λόγω ανακοίνωση, τα θιγόμενα πρόσωπα και οντότητες μπορούν να υποβάλουν στο Συμβούλιο αίτημα επανεξετάσεως της απόφασης με την οποία καταχωρίστηκαν στους καταλόγους που περιλαμβάνονται στα παραρτήματα των διαλαμβανόμενων στη σκέψη 12 πράξεων, επισυνάπτοντας δικαιολογητικά έγγραφα.
- 14 Με έγγραφο της 15ης Φεβρουαρίου 2012, η προσφεύγουσα υπέβαλε στο Συμβούλιο αίτημα επανεξετάσεως με το οποίο, αφενός, αμφισβητούσε τη συμμετοχή της στη χρηματοδότηση του συριακού καθεστώτος και, αφετέρου, ζητούσε πρόσβαση στα αποδεικτικά στοιχεία που είχαν τεθεί υπόψη του Συμβουλίου ως προς αυτή, καθώς και ακρόαση. Το Συμβούλιο δεν απάντησε και η προσφεύγουσα υπέβαλε εκ νέου το αίτημά της στις 4 Απριλίου 2012.
- 15 Με έγγραφο της 3ης Ιουλίου 2012, το Συμβούλιο, πρώτον, κοινοποίησε στην προσφεύγουσα απόσπασμα του σημειώματος της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου προς τις αντιπροσωπείες των κρατών μελών, επισυνάπτοντας το έγγραφο στο οποίο στηρίχθηκε η καταχώρισή της στους καταλόγους των προσώπων τα οποία αφορούν περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας (στο εξής: κοινοποιηθέντα στις 3 Ιουλίου 2012 έγγραφα) και, δεύτερον, αρνήθηκε τη διεξαγωγή επίσημης ακρόασης, θεωρώντας επαρκή τη δυνατότητα υποβολής εγγράφων παρατηρήσεων.
- 16 Με έγγραφο της 7ης Νοεμβρίου 2012, η προσφεύγουσα ζήτησε εκ νέου την επανεξέταση της υποθέσεώς της.

17 Με την απόφαση 2012/739/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας και την κατάργηση της αποφάσεως 2011/782 (ΕΕ L 330, σ. 21), διατηρήθηκαν σε ισχύ τα περιοριστικά μέτρα ως προ τη CBS, αμφότερες δε οι εταιρίες είναι καταχωρισμένες στα παραρτήματα I.B και II της αποφάσεως 2012/739.

18 Κατά το άρθρο 31 της αποφάσεως 2012/739, αυτή διατηρείται σε ισχύ έως την 1η Μαρτίου 2013.

19 Με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1117/2012 του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 2012, για την εφαρμογή του άρθρου 32, παράγραφος 1, του κανονισμού 36/2012 (ΕΕ L 330, σ. 9), προστέθηκαν στο παράρτημα II του κανονισμού 36/2012 τα ονόματα και οι επωνυμίες και άλλων προσώπων, ενώ αφαιρέθηκε η επωνυμία ενός.

20 Στις 30 Νοεμβρίου 2012 το Συμβούλιο απέστειλε στους εκπροσώπους της προσφεύγουσας έγγραφο με το εξής περιεχόμενο:

«Σας ενημερώνουμε ότι το Συμβούλιο [...] αποφάσισε τη διατήρηση της καταχώρισεως της πελάτισσάς σας στον κατάλογο προσώπων και οντοτήτων των παραρτημάτων I και II της αποφάσεως [2012/739], καθώς και των παραρτημάτων II και IIα του κανονισμού [36/2012], όπως εφαρμόζονται με τον εκτελεστικό κανονισμό [1117/2012]. Οι λόγοι που δικαιολογούν την καταχώριση της πελάτισσάς σας στον κατάλογο αυτόν αναφέρονται [στις] αντίστοιχες θέσεις των εν λόγω παραρτημάτων.

Επισυνάπτεται αντίγραφο της αποφάσεως του Συμβουλίου σχετικά με την καταχώριση της εταιρίας σας στον προαναφερθέντα κατάλογο [...].

[...]

Τέλος, σας επισημαίνουμε τη δυνατότητα αμφισβήτησεως της αποφάσεως του Συμβουλίου ενώπιον του [Γενικού Δικαστηρίου].»

21 Η προσφεύγουσα βεβαίωσε ότι παρέλαβε το έγγραφο αυτό στις 3 Δεκεμβρίου 2012.

22 Στις 30 Νοεμβρίου 2012 το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* ανακοίνωση προς τα πρόσωπα και τις οντότητες στις οποίες επιβλήθηκαν τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην απόφαση 2012/739 και στον κανονισμό 36/2012, όπως εφαρμόζονται με τον εκτελεστικό κανονισμό 1117/2012 (ΕΕ C 370, σ. 6), με περιεχόμενο αντίστοιχο κατ' ουσίαν προς αυτό της ανακοινώσεως που αναφέρεται στις σκέψεις 12 και 13 ανωτέρω.

23 Με έγγραφο της 14ης Δεκεμβρίου 2012 προς το Συμβούλιο, η προσφεύγουσα αμφισβήτησε τη διατήρηση της καταχωρίσεώς της στον κατάλογο των προσώπων τα οποία αφορούν τα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας, κατά τα οριζόμενα στις πράξεις που αναφέρονται στις σκέψεις 17 και 19 ανωτέρω, και ζήτησε πρόσβαση στα αποδεικτικά στοιχεία που είχαν τεθεί υπόψη του Συμβουλίου ως προς αυτή, καθώς και ακρόαση.

24 Με έγγραφο της 28ης Ιανουαρίου 2013, το Συμβούλιο απάντησε στο αίτημα της προσφεύγουσας της 7ης Νοεμβρίου 2012, απορρίπτοντας τα επιχειρήματά της περί αυτοτέλειάς της έναντι της CBS και επιβεβαιώνοντας ότι η προσφεύγουσα συνδέεται με τη χρηματοδότηση του συριακού καθεστώτος.

25 Με έγγραφο της 6ης Μαρτίου 2013, το Συμβούλιο απάντησε στο αίτημα της προσφεύγουσας της 14ης Δεκεμβρίου 2012. Με το έγγραφο αυτό γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα, αφενός, ότι η διατήρηση της καταχωρίσεώς της στους καταλόγους των προσώπων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας στηρίχθηκε σε έγγραφα των οποίων αντίγραφα είχε ήδη λάβει, και, αφετέρου, ότι δεν ήταν υποχρεωτικό να κληθεί σε ακρόαση.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 26 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Απριλίου 2012, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-174/12, με αίτημα, μεταξύ άλλων, την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 55/2012 και της εκτελεστικής αποφάσεως 2012/37 κατά το μέρος που οι πράξεις αυτές την αφορούν.
- 27 Η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε στις 20 Νοεμβρίου 2012.
- 28 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 13 Φεβρουαρίου 2013, η προσφεύγουσα άσκησε δεύτερη προσφυγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-80/13, με αίτημα, μεταξύ άλλων, την ακύρωση της αποφάσεως 2012/739 και του εκτελεστικού κανονισμού 1117/2012, κατά το μέρος που οι πράξεις αυτές την αφορούν.
- 29 Μαζί με την προσφυγή στην υπόθεση T-80/13 υποβλήθηκε και αίτηση ταχείας διαδικασίας, βάσει του άρθρου 76α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου (στο εξής: αίτηση ταχείας διαδικασίας).
- 30 Στις 18 Φεβρουαρίου 2013 το Συμβούλιο, σε συνέχεια των αιτημάτων της προσφεύγουσας, υπέβαλε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, ως νέο αποδεικτικό στοιχείο στην υπόθεση T-174/12, έγγραφο της 2ας Οκτωβρίου 2012 το οποίο του είχε αποστείλει ο διοικητής της Τράπεζας του Λιβάνου σχετικά με τα μέτρα που είχε λάβει η τράπεζα αυτή κατά της προσφεύγουσας (στο εξής: έγγραφο του διοικητή).
- 31 Με απόφαση του προέδρου του έκτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 22ας Φεβρουαρίου 2013, το έγγραφο του διοικητή προστέθηκε στη δικογραφία της υποθέσεως T-174/12 και τάχθηκε στην προσφεύγουσα προθεσμία να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επ' αυτού.
- 32 Η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου τις παρατηρήσεις της επί του εγγράφου του διοικητή εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 33 Στις 7 Μαρτίου 2013 το Συμβούλιο υπέβαλε τις παρατηρήσεις του επί της αιτήσεως ταχείας διαδικασίας, ζητώντας την απόρριψή της.
- 34 Με απόφαση της 13ης Μαρτίου 2013, το Γενικό Δικαστήριο (έκτο τμήμα) απέρριψε την αίτηση ταχείας διαδικασίας.
- 35 Η έγγραφη διαδικασία στην υπόθεση T-80/13 περατώθηκε στις 18 Ιουνίου 2013, μετά την κατάθεση του υπομνήματος αντικρούσεως, καθώς το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε ότι δεν απαιτούνταν δεύτερη ανταλλαγή υπομνημάτων, βάσει του άρθρου 47, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 36 Με το εν λόγω υπόμνημα αντικρούσεως, το Συμβούλιο αμφισβήτησε το παραδεκτό της προσφυγής κατά το μέρος που αφορά τον εκτελεστικό κανονισμό 1117/2012.
- 37 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 14 Μαΐου 2013, η προσφεύγουσα ζήτησε να της επιτραπεί να προσαρμόσει τα αιτήματά της στην υπόθεση T-80/13, ώστε το αίτημα ακυρώσεως να αφορά και την απόφαση 2013/109/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 28ης Φεβρουαρίου 2013, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2012/739 (ΕΕ L 58, σ. 8), κατά το μέρος που παρατείνει την εφαρμογή της αποφάσεως 2012/739 έως την 1η Ιουνίου 2013 (στο εξής: πρώτη αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων).

- 38 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 Ιουνίου 2013, το Συμβούλιο γνωστοποίησε ότι δεν είχε παρατηρήσεις επί της πρώτης αιτήσεως προσαρμογής των αιτημάτων.
- 39 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Ιουλίου 2013, η προσφεύγουσα υπέβαλε νέα αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων της στην υπόθεση T-80/13, ώστε το αίτημά της περί ακυρώσεως να αφορά και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 363/2013 του Συμβουλίου, της 22ας Απριλίου 2013, για την εφαρμογή του κανονισμού 36/2012 (ΕΕ L 111, σ. 1), και την απόφαση 2013/255/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 31ης Μαΐου 2013, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας (ΕΕ L 147, σ. 14), κατά το μέρος που θίγεται από τις πράξεις αυτές, στις οποίες είναι συνημμένοι οι κατάλογοι στους οποίους είναι καταχωρισμένη (στο εξής: δεύτερη αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων).
- 40 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία στις υποθέσεις T-174/12 και T-80/13.
- 41 Με διάταξη του προέδρου του έκτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 2013, αποφασίστηκε, κατόπιν αιτήματος του Συμβουλίου και κατόπιν ακροάσεως της προσφεύγουσας, η συνεκδίκαση των υποθέσεων T-174/12 και T-80/13 προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 42 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Ιουλίου 2013, το Συμβούλιο επισήμανε ότι η δεύτερη αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων, κατά το μέρος που αφορά τον εκτελεστικό κανονισμό 363/2013, είναι εκπρόθεσμη και, συνεπώς, απαράδεκτη.
- 43 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Αυγούστου 2013, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε το Συμβούλιο κατά της δεύτερης αιτήσεως προσαρμογής των αιτημάτων. Οι παρατηρήσεις αυτές προστέθηκαν στη δικογραφία με απόφαση του προέδρου του έκτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 5ης Σεπτεμβρίου 2013.
- 44 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους με τις αγορεύσεις τους και με τις απαντήσεις τους στις προφορικές ερωτήσεις που τους έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 12ης Σεπτεμβρίου 2013.
- 45 Στην υπόθεση T-174/12, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει το άρθρο 1 του εκτελεστικού κανονισμού 55/2012 και το σημείο 27 του παραρτήματος του κανονισμού αυτού, κατά το μέρος που η επωνυμία της προστέθηκε στο παράρτημα II του κανονισμού 36/2012,
 - να ακυρώσει το άρθρο 1 της εκτελεστικής αποφάσεως 2012/37 και το σημείο 27 του παραρτήματος της αποφάσεως αυτής, κατά το μέρος που η επωνυμία της προστέθηκε στο παράρτημα II της αποφάσεως 2011/273,
 - να ακυρώσει, εφόσον κριθεί απαραίτητο, το «έγγραφο-απόφαση του Συμβουλίου της 24ης Ιανουαρίου 2012»,
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

- 46 Στην υπόθεση T-80/13, η προσφεύγουσα, κατόπιν της πρώτης και της δεύτερης αιτήσεως προσαρμογής των αιτημάτων, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει το άρθρο 25 της αποφάσεως 2012/739 και το παράρτημα I.B αυτής, κατά το μέρος που η επωνυμία της έχει καταχωριστεί στο σημείο 34 του παραρτήματος αυτού,
 - να ακυρώσει το άρθρο 1 του εκτελεστικού κανονισμού 1117/2012, κατά το μέρος που συνεπάγεται τη διατήρηση της καταχωρίσεώς της στο παράρτημα II του κανονισμού 36/2012 κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1 του εκτελεστικού κανονισμού 55/2012 και του σημείου 27 του παραρτήματος του τελευταίου αυτού κανονισμού,
 - να ακυρώσει, εφόσον κριθεί απαραίτητο, το «έγγραφο-απόφαση του Συμβουλίου της 30ής Νοεμβρίου 2012»,
 - να ακυρώσει την απόφαση 2013/109, κατά το μέρος που προβλέπει ότι η απόφαση 2012/739 εφαρμόζεται έως την 1η Ιουνίου 2013,
 - να ακυρώσει τον εκτελεστικό κανονισμό 363/2013 και την απόφαση 2013/255, κατά το μέρος που οι πράξεις αυτές τη θίγουν,
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 47 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο, σε αμφότερες τις υποθέσεις:
- να απορρίψει τις προσφυγές,
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 48 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, απαντώντας σε ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, πρώτον, η προσφεύγουσα παραδέχθηκε σφάλμα εκ παραδρομής στο δεύτερο αίτημά της στην υπόθεση T-174/12, όπου εσφαλμένως αναφέρεται η απόφαση 2011/273 αντί για την απόφαση 2011/782, δεύτερον, παραιτήθηκε από το αίτημά της αυτό, λόγω καταργήσεως της τελευταίας αυτής αποφάσεως και, τρίτον, το Συμβούλιο διευκρίνισε ότι δεν αμφισβητεί πλέον (βλ. σκέψη 36 ανωτέρω) το παραδεκτό του δεύτερου αιτήματος της προσφεύγουσας στην υπόθεση T-80/13, δεδομένου ιδίως ότι ο εκτελεστικός κανονισμός 1117/2012 είχε κοινοποιηθεί στην προσφεύγουσα.
- 49 Οι δηλώσεις αυτές των διαδίκων καταχωρίστηκαν στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζήτησεως.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού

Επί της πρώτης αιτήσεως προσαρμογής των αιτημάτων

- 50 Με την πρώτη αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων, η προσφεύγουσα επιδιώκει να διευρύνει το αντικείμενο της προσφυγής ακυρώσεως, ώστε να καλύπτει και την απόφαση 2013/109, με την οποία η εφαρμογή της αποφάσεως 2012/739 παρατάθηκε από την 1η Μαρτίου 2013 έως την 1η Ιουνίου 2013.
- 51 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, σε περίπτωση που απόφαση αντικαθίσταται, διαρκούσας της εκκρεμοδικίας, με απόφαση που αφορά το ίδιο αντικείμενο, αυτή πρέπει να θεωρηθεί ως νέο στοιχείο που παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να προσαρμόσει τα αιτήματα και τους λόγους ακυρώσεως. Συγκεκριμένα, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το καθού θεσμικό όργανο ή οργανισμός της

Ένωσης έχει τη δυνατότητα, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις αιτιάσεις που περιέχει η ασκηθείσα προσφυγή κατά πράξεώς του, να προσαρμόζει την προσβαλλομένη αυτή απόφαση ή να την αντικαθιστά με άλλη και να επικαλείται κατά τη δίκη αυτήν την τροποποίηση ή την αντικατάσταση προκειμένου να στερήσει από τον αντίδικο τη δυνατότητα να εκτείνει τα αρχικά του αιτήματα και τους λόγους ακυρώσεως στη μεταγενέστερη απόφαση ή να αναπτύξει συμπληρωματικά αιτήματα και λόγους κατά της αποφάσεως αυτής (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 3ης Μαρτίου 1982, 14/81, Alpha Steel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 749, σκέψη 8, και της 28ης Μαΐου 2013, T-200/11, Al Matri κατά Συμβουλίου, σκέψη 80).

- 52 Εξάλλου, για να είναι παραδεκτή, η αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων πρέπει να υποβάλλεται εντός της δίμηνης προθεσμίας του άρθρου 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, η οποία παρεκτείνεται κατά 10 ημέρες λόγω αποστάσεως όπως ορίζει το άρθρο 102, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας. Συγκεκριμένα, οι σχετικοί με την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κανόνες είναι δημοσίας τάξεως και πρέπει να εφαρμόζονται από τον δικαστή προς κατοχύρωση της ασφάλειας δικαίου και διασφάλιση της ισότητας των πολιτών ενώπιον του νόμου (απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Ιανουαρίου 2007, C-229/05 P, PKK και KNK κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2007, σ. I-439, σκέψη 101). Εναπόκειται, συνεπώς, στον δικαστή να ελέγξει, ακόμη και αυτεπαγγέλτως, εάν η προθεσμία αυτή έχει τηρηθεί (διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Ιανουαρίου 2012, Ben Ali κατά Συμβουλίου, T-301/11, σκέψη 16).
- 53 Εν προκειμένω, με την απόφαση 2013/109 αντικαταστάθηκε, μεταξύ άλλων, το περιεχόμενο του άρθρου 31 της αποφάσεως 2012/739, προκειμένου η εφαρμογή του να συνεχιστεί έως την 1η Ιουνίου 2013, και όχι έως την 1η Μαρτίου 2013 όπως είχε αρχικώς οριστεί. Μολονότι η απόφαση 2013/109 δεν αντικατέστησε την απόφαση 2012/739, εντούτοις διαπιστώνεται ότι πρόκειται για «προσαρμογή», κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 51 ανωτέρω, με σκοπό τη *ratione temporis* τροποποίηση του πεδίου εφαρμογής. Μια τέτοια προσαρμογή πράξεως που αποτελεί αντικείμενο της διαφοράς αποτελεί λόγο προσαρμογής των αιτημάτων που υπέβαλε η προσφεύγουσα (βλ., συναφώς, απόφαση Al Matri κατά Συμβουλίου, σκέψη 51 ανωτέρω, σκέψη 81).
- 54 Υπό τις συνθήκες αυτές, κρίνεται παραδεκτό το αίτημα κατά της αποφάσεως 2013/109, το οποίο υποβλήθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 14 Μαΐου 2013, δηλαδή εντός της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως. Συγκεκριμένα, η επίμαχη απόφαση, η οποία εκδόθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2013 και δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* την 1η Μαρτίου 2013, δεν είχε κοινοποιηθεί στην προσφεύγουσα κατά την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως προσαρμογής των αιτημάτων, είτε ατομικά είτε με τη δημοσίευση ανακοινώσεως.

Επί της δεύτερης αιτήσεως προσαρμογής των αιτημάτων

- 55 Με τη δεύτερη αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων, η προσφεύγουσα ζητεί να διευρύνει το αντικείμενο της προσφυγής ακυρώσεως, ώστε να καλύπτει επιπλέον τον εκτελεστικό κανονισμό 363/2013 και την απόφαση 2013/255.
- 56 Το Συμβούλιο δεν προβάλλει αντιρρήσεις κατά του κεφαλαίου της δεύτερης αιτήσεως προσαρμογής των αιτημάτων που αφορά την απόφαση 2013/255, πλην όμως υποστηρίζει ότι η αίτηση αυτή είναι απαράδεκτη, ως εκπρόθεσμη, καθόσον αφορά τον εκτελεστικό κανονισμό 363/2013. Συναφώς, το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι στις 23 Απριλίου 2013 δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* όχι μόνον τον εν λόγω κανονισμό, αλλά και ανακοίνωση προς τα πρόσωπα και τις οντότητες τις οποίες αφορούν τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται από την απόφαση 2012/739, όπως εφαρμόζονται με την εκτελεστική απόφαση 2013/185/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, και από τον κανονισμό 36/2012, όπως εφαρμόζονται με τον εκτελεστικό κανονισμό 363/2013 (ΕΕ C 115, σ. 5, στο εξής: ανακοίνωση της 23ης Απριλίου). Επικαλούμενο την απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Απριλίου 2013, C-478/11 P έως C-482/11 P, Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προθεσμία εντός της οποίας μπορούσε η προσφεύγουσα να προσαρμόσει τα

αιτήματά της, συμπεριλαμβάνοντας αίτημα ακυρώσεως του εν λόγω εκτελεστικού κανονισμού, άρχισε από τη δημοσίευση της ανακοινώσεως της 23ης Απριλίου και έληξε στις 3 Ιουλίου 2013. Κατά το Συμβούλιο, δεν έχει εν προκειμένω εφαρμογή το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, κατά το οποίο, όταν η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά πράξεως οργάνου αρχίζει να τρέχει από τη δημοσίευση της πράξεως, η προθεσμία αυτή υπολογίζεται, κατά την έννοια του άρθρου 101, παράγραφος 1, στοιχείο α', από το τέλος της δεκάτης τετάρτης ημέρας από της δημοσιεύσεως της πράξεως στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

- 57 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το Συμβούλιο.
- 58 Πρώτον, κατά τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 51 ανωτέρω, η δεύτερη αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων πρέπει να κριθεί παραδεκτή κατά το μέρος που αφορά την απόφαση 2013/255. Συγκεκριμένα, η απόφαση αυτή, δυνάμει της οποίας διατηρήθηκε η ισχύς των περιοριστικών μέτρων κατά της Συρίας ως προς την προσφεύγουσα, εκδόθηκε στις 31 Μαΐου 2013 και δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* την 1η Ιουνίου 2013. Επομένως, η δεύτερη αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Ιουλίου 2013, ασκήθηκε εντός της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής ως προς την απόφαση αυτή.
- 59 Δεύτερον, όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το Συμβούλιο κατά του αιτήματος περί ακυρώσεως του εκτελεστικού κανονισμού 363/2013, το οποίο περιλαμβάνεται στη δεύτερη αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων, επισημαίνεται ότι από τις σκέψεις 61 και 62 της αποφάσεως Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 56 ανωτέρω, προκύπτει ότι, κατά τις διατάξεις που είχαν εφαρμογή στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση εκείνη, σε περίπτωση που δεν είναι δυνατόν να κοινοποιηθεί ατομικά στον ενδιαφερόμενο η πράξη με την οποία θεσπίζονται ή διατηρούνται σε ισχύ περιοριστικά μέτρα σε βάρος του, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά της πράξεως αυτής αρχίζει από τη δημοσίευση ανακοινώσεως.
- 60 Όσον αφορά την εφαρμογή των αρχών αυτών εν προκειμένω, υπενθυμίζεται, καταρχάς, ότι ο κανονισμός 36/2012 περιλαμβάνει, στο άρθρο 32, παράγραφος 2, διάταξη κατ' ουσίαν αντίστοιχη προς αυτή που ερμήνευσε το Δικαστήριο με την απόφαση Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 56 ανωτέρω, από την οποία προκύπτει ότι το Συμβούλιο υποχρεούται να γνωστοποιεί στους ενδιαφερόμενους την απόφασή του να εφαρμόσει ως προς αυτούς περιοριστικά μέτρα, είτε απευθείας, εφόσον η διεύθυνσή τους είναι γνωστή, είτε με τη δημοσίευση ανακοινώσεως.
- 61 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι, όπως ανέφερε η προσφεύγουσα, το Συμβούλιο δεν εξήγησε γιατί δεν ήταν δυνατόν να της γνωστοποιήσει ατομικά την απόφασή του να εκδώσει τον εκτελεστικό κανονισμό 363/2013, παρά το γεγονός ότι γνώριζε τόσο τη διεύθυνσή της, δεδομένου ότι της είχε προηγουμένως κοινοποιήσει άλλες πράξεις, όσο και τη διεύθυνση των εκπροσώπων της προσφεύγουσας στο πλαίσιο των υπό κρίση υποθέσεων, οι οποίες εκκρεμούσαν τότε ενώπιόν του.
- 62 Τρίτον, και εν πάση περιπτώσει, επισημαίνεται ότι, με τη σκέψη 64 της αποφάσεως Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 56 ανωτέρω, το Δικαστήριο απλώς διαπίστωσε ότι, κατά την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής, η προθεσμία για την υποβολή αιτήματος ακυρώσεως των προσβαλλομένων με την προσφυγή εκείνη πράξεων είχε παρέλθει, χωρίς να είναι απαραίτητο να αποφανθεί επί του αν έχει εφαρμογή το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο προβλέπει τη διεύρυνση της προθεσμίας αυτής κατά δεκατέσσερις επιπλέον ημέρες. Συγκεκριμένα, η εν λόγω προσφυγή ήταν ούτως ή άλλως εκπρόθεσμη.
- 63 Αντιθέτως, στις υπό κρίση υποθέσεις, το ζήτημα αν το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας έχει εφαρμογή σε περίπτωση που η έκδοση πράξεως σχετικά με περιοριστικά μέτρα έχει γνωστοποιηθεί στον ενδιαφερόμενο με τη δημοσίευση ανακοινώσεως έχει καθοριστική σημασία για να διαπιστωθεί εάν η δεύτερη αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων υποβλήθηκε πριν τη λήξη της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής κατά του εκτελεστικού κανονισμού 363/2013, προθεσμίας

υπολογιζόμενης από τη δημοσίευση της ανακοινώσεως της 23ης Απριλίου. Συγκεκριμένα, η εν λόγω αίτηση, η οποία υποβλήθηκε στις 5 Ιουλίου 2013, δεν είναι εκπρόθεσμη, εφόσον γίνει δεκτό ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η προθεσμία ασκήσεως έληξε στις 17 Ιουλίου 2013, και όχι στις 3 Ιουλίου 2013, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο.

- 64 Συναφώς, τονίζεται ότι, εάν το Συμβούλιο προβεί στη δημοσίευση ανακοινώσεως, λόγω αδυναμίας να προβεί σε ατομική κοινοποίηση, οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να πληροφορηθούν την ενέργεια αυτή μόνο μέσω της *Επίσημης Εφημερίδας της Ευρωπαϊκής Ένωσης*. Σκοπός της προθεσμίας των δεκατεσσάρων ημερών που προβλέπεται στο άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας είναι να εξασφαλιστεί υπέρ των διαδικών επαρκής χρόνος για την άσκηση προσφυγής κατά δημοσιευμένων πράξεων και, ως εκ τούτου, να προστατευθεί το δικαίωμα σε αποτελεσματική ένδικη προστασία, όπως αυτό πλέον κατοχυρώνεται με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 65 Δεδομένου ότι ο Κανονισμός Διαδικασίας προβλέπει, στο άρθρο 102, παράγραφος 1, προθεσμία δεκατεσσάρων επιπλέον ημερών για την άσκηση προσφυγής κατά των πράξεων που δημοσιεύονται στην Επίσημη Εφημερίδα, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η διάταξη αυτή πρέπει να εφαρμοστεί κατ' αναλογία και στην περίπτωση που το γεγονός από το οποίο υπολογίζεται είναι μια ανακοίνωση σχετικά με τις πράξεις αυτές, η οποία επίσης δημοσιεύεται στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*. Συγκεκριμένα, οι λόγοι που δικαιολογούν τη χορήγηση επιπλέον προθεσμίας δεκατεσσάρων ημερών για τις πράξεις που δημοσιεύονται ισχύουν και για τις δημοσιευόμενες ανακοινώσεις, κατ' αντίθεση προς τις ατομικές ανακοινώσεις.
- 66 Εξάλλου, εάν γινόταν δεκτό ότι το εν λόγω άρθρο του Κανονισμού Διαδικασίας δεν έχει εν προκειμένω εφαρμογή, οι πολίτες θα περιέρχονταν σε μειονεκτικότερη θέση από αυτή στην οποία θα βρίσκονταν ελλείψει υποχρέωσης ατομικής ανακοινώσεως. Συγκεκριμένα, στην τελευταία αυτή περίπτωση, η απλή δημοσίευση πράξεων που περιέχουν περιοριστικά μέτρα θα αρκούσε για την έναρξη της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, η οποία θα περιελάμβανε τις δεκατέσσερις επιπλέον ημέρες που προβλέπει το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 67 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το Δικαστήριο, με τη σκέψη 58 της αποφάσεως Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 56 ανωτέρω, έδωσε έμφαση στο γεγονός ότι η υποχρέωση ατομικής ανακοινώσεως αποσκοπεί στη διεύρυνση της προστασίας των πολιτών. Επομένως, δεν χωρεί επίκληση της εν λόγω αποφάσεως, προκειμένου να δικαιολογηθεί δυσμενέστερη μεταχείριση των πολιτών από αυτή που θα είχαν σε περίπτωση δημοσιεύσεως των πράξεων που περιέχουν περιοριστικά γι' αυτούς μέτρα.
- 68 Κατόπιν των προεκτεθέντων, η αίτηση απαραδέκτου που προέβαλε το Συμβούλιο κρίνεται απορριπτέα και, κατά συνέπεια, η δεύτερη αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων κρίνεται παραδεκτή στο σύνολό της περιλαμβανομένου του αιτήματος ακυρώσεως του εκτελεστικού κανονισμού 363/2013.

Επί της ουσίας

- 69 Προς στήριξη της προσφυγής της στην υπόθεση T-174/12, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, τέσσερις λόγους, οι οποίοι αφορούν, αντιστοίχως:
- πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τη συμμετοχή της στη χρηματοδότηση του συριακού καθεστώτος,
 - προσβολή του δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, καθώς και του δικαιώματος σε αποτελεσματική ένδικη προστασία,
 - έλλειψη επαρκούς και σαφούς αιτιολογίας,

— πλημμέλειες κατά την έκδοση ιδίως του κανονισμού 36/2012 και του εκτελεστικού κανονισμού 55/2012.

- 70 Προς στήριξη της προσφυγής της στην υπόθεση T-80/13, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, τους τρεις πρώτους λόγους που παρατίθενται στη σκέψη 69 ανωτέρω, καθώς και λόγο ακυρώσεως σχετικά με ανεπαρκή εξέταση των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως.
- 71 Λόγω των προφανών αντιστοιχιών μεταξύ των δύο αυτών προσφυγών, ενδείκνυται η ομαδοποίηση των λόγων ακυρώσεως οι οποίοι προβάλλονται στο πλαίσιο καθεμίας από τις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις και αφορούν τα ίδια ζητήματα, και η από κοινού εξέτασή τους.

Επί των λόγων ακυρώσεως σχετικά με έλλειψη σαφούς και επαρκούς αιτιολογίας

- 72 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, με την απόφασή του να καταχωρίσει την προσφεύγουσα και να διατηρήσει την καταχώρισή της στους καταλόγους των προσώπων τα οποία αφορούν τα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας, το Συμβούλιο δεν τήρησε την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει. Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι το Συμβούλιο διευκρίνισε επαρκώς τους λόγους για τους οποίους πρέπει να επιβληθούν περιοριστικά μέτρα για τη Συρία, πλην όμως επισημαίνει ότι η αιτιολογία ως προς την ίδια είναι διατυπωμένη κατά τρόπο διφορούμενο, καθώς το Συμβούλιο αρκέστηκε στη διαπίστωση ότι πρόκειται για θυγατρική της CBS, χωρίς να διευκρινίσει πώς συνάγεται από το γεγονός αυτό ότι μετέχει στη χρηματοδότηση του συριακού καθεστώτος. Το κριτήριο αυτό είναι απαράδεκτο, δεδομένου του ποινικού σχεδόν χαρακτήρα των επίμαχων μέτρων και λαμβανομένης επίσης υπόψη της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 2012, C-376/10 P, Tay Za κατά Συμβουλίου. Εξάλλου, με την εφαρμογή του κριτηρίου αυτού δεν λαμβάνεται υπόψη η απουσία κάθε σχέσεως εξαρτήσεως της προσφεύγουσας από τη CBS.
- 73 Περαιτέρω, κατά την προσφεύγουσα, η ελλιπής αιτιολόγηση της καταχωρίσεώς της στους καταλόγους των προσώπων τα οποία αφορούν τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα δεν θεραπεύθηκε με την κοινοποίηση των εγγράφων στις 3 Ιουλίου 2012 (βλ. σκέψη 15 ανωτέρω), κατόπιν του αιτήματός της επανεξετάσεως, δεδομένου μάλιστα ότι είχε στο μεταξύ υποβάλει στο Συμβούλιο στοιχεία που αποδεικνύουν την αυτοτέλειά της έναντι της CBS.
- 74 Το Συμβούλιο αντικρούει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 75 Πρώτον, υπενθυμίζεται ότι υποχρέωση αιτιολογήσεως βλαπτικής αποφάσεως, όπως προβλέπεται στο άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις ως προς το αν η πράξη έχει έρεισμα στον νόμο ή αν πάσχει ελάττωμα λόγω του οποίου μπορεί να αμφισβητηθεί το κύρος της ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει στον εν λόγω δικαστή τη δυνατότητα να ελέγξει τη νομιμότητα της πράξεως αυτής. Η ως άνω υποχρέωση αιτιολογήσεως συνιστά ουσιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης, παρέκκλιση από την οποία επιτρέπεται μόνο για επιτακτικούς λόγους. Συνεπώς, η αιτιολογία πρέπει, κατ' αρχήν, να κοινοποιείται στον ενδιαφερόμενο ταυτόχρονα με τη βλαπτική γι' αυτόν πράξη, καθόσον η έλλειψη αιτιολογίας δεν μπορεί να καλυφθεί λόγω του ότι ο ενδιαφερόμενος πληροφορείται την αιτιολογία της πράξεως κατά τη διαδικασία ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Νοεμβρίου 2012, C-417/11 P, Συμβούλιο κατά Bamba, σκέψη 49, και του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 2009, T-390/08, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2009, σ. II-3967, σκέψη 80, στο εξής: απόφαση Bank Melli του Γενικού Δικαστηρίου).
- 76 Επομένως, εφόσον η γνωστοποίηση ορισμένων στοιχείων δεν προσκρούσει σε επιτακτικούς λόγους αναγόμενους στην ασφάλεια της Ένωσης ή των κρατών μελών της ή τις διεθνείς σχέσεις τους, το Συμβούλιο υποχρεούται να γνωστοποιεί στους θιγόμενους από τα περιοριστικά μέτρα τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους θεσπίσεως των μέτρων αυτών. Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο πρέπει να

εκθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η νόμιμη δικαιολόγηση της αποφάσεώς του και τους λόγους βάσει των οποίων έλαβε τα εν λόγω μέτρα (βλ., συναφώς, απόφαση Bank Mellī του Γενικού Δικαστηρίου, σκέψη 75 ανωτέρω, σκέψη 81).

- 77 Εξάλλου, η αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της επίμαχης πράξεως και στο πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε. Η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, και ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως της παρατιθέμενης αιτιολογίας και του συμφέροντος για παροχή εξηγήσεων που ενδέχεται να έχουν οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Δεν απαιτείται η αιτιολογία να προσδιορίζει όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που έχουν επιρροή, καθόσον το ζήτημα της επάρκειας της αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της πράξεως αυτής, αλλά και το πλαίσιο της και το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν το σχετικό θέμα. Ειδικότερα, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός πλαισίου που είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του ληφθέντος έναντι αυτού μέτρου (απόφαση Συμβούλιο κατά Bamba, σκέψη 75 ανωτέρω, σκέψεις 53 και 54, και απόφαση Bank Mellī του Γενικού Δικαστηρίου, σκέψη 75 ανωτέρω, σκέψη 82).
- 78 Εν προκειμένω, η αιτιολογία που παρέθεσε το Συμβούλιο μετά την καταχώριση της προσφεύγουσας στον κατάλογο των περιοριστικών μέτρων κατά της Συρίας ήταν, κατ' ουσίαν, παγίως η εξής:
- «Θυγατρική της ήδη καταχωρισμένης [CBS]. Χρηματοδοτεί το καθεστώς.»
- 79 Η αιτιολογία που παρατίθεται στη σκέψη 78 ανωτέρω επαναλαμβάνεται στα κοινοποιηθέντα στις 3 Ιουλίου 2012 έγγραφα, με την προσθήκη της διευκρίνισης ότι η προσφεύγουσα «παρέχει [στη CBS] τη δυνατότητα να εφαρμόζει πρακτικές καταστρατηγήσεως των ευρωπαϊκών κυρώσεων».
- 80 Όσον αφορά την προαναφερθείσα διευκρίνιση, επισημαίνεται, πρώτον, ότι πρόκειται για πληροφοριακό στοιχείο που γνωστοποιήθηκε στην προσφεύγουσα μόνο μετά την άσκηση προσφυγής στην υπόθεση T-174/12 και, δεύτερον, ότι δεν παρατίθεται κανένα στοιχείο ως προς τους συγκεκριμένους τρόπους με τους οποίους η προσφεύγουσα παρείχε στη CBS τη δυνατότητα να «καταστρατηγεί τις ευρωπαϊκές κυρώσεις».
- 81 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η μόνη αιτιολογία που εγκύρως παρέθεσε το Συμβούλιο προς δικαιολόγηση της καταχωρίσεως της προσφεύγουσας και της διατηρήσεως της καταχωρίσεώς της στους καταλόγους των προσώπων στα οποία εφαρμόζονται τα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας είναι αυτή που παρατίθεται στη σκέψη 78 ανωτέρω.
- 82 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η ανάγνωση της πρώτης φράσεως της αιτιολογίας των πράξεων με τις οποίες η προσφεύγουσα καταχωρίστηκε και παρέμεινε καταχωρισμένη στον κατάλογο των προσώπων στα οποία εφαρμόζονται τα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας αρκούσε για να αντιληφθεί η προσφεύγουσα ότι τα περιοριστικά μέτρα την αφορούν ως θυγατρική της CBS.
- 83 Απόδειξη τούτου είναι ότι η προσφεύγουσα, στο δικόγραφο με το οποίο άσκησε την προσφυγή στην υπόθεση T-174/12, αμφισβήτησε ως αλυσιτελή την εφαρμογή του κεφαλαιουχικού κριτηρίου από το Συμβούλιο και προσκόμισε στοιχεία που κατ' αυτήν αποδεικνύουν την αυτοτέλειά της έναντι της CBS.
- 84 Μολονότι, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, στη δεύτερη φράση της επίμαχης αιτιολογίας δεν διευκρινίζεται εάν ήταν η CBS ή η προσφεύγουσα που μετείχε στη χρηματοδότηση του συριακού καθεστώτος, τονίζεται εντούτοις ότι τα δύο αυτά ενδεχόμενα δεν αποκλείονται αμοιβαίως. Στην πραγματικότητα, η σημασία της συγκεκριμένης φράσεως είναι ότι η προσφεύγουσα, ως θυγατρική τράπεζας που χρηματοδοτεί το συριακό καθεστώς, μετέχει και αυτή, έστω εμμέσως στην εν λόγω χρηματοδότηση.

- 85 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι η δεύτερη φράση της αιτιολογίας που παρέθεσε το Συμβούλιο δεν πληροί, λόγω αοριστίας, τις προϋποθέσεις του άρθρου 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως αυτό ερμηνεύεται από τη νομολογία, το γεγονός αυτό δεν επηρεάζει την τύχη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως. Συγκεκριμένα, και μόνο η πρώτη φράση της εν λόγω αιτιολογίας, το γεγονός δηλαδή ότι πρόκειται για θυγατρική της CBS, αρκεί για να γίνει δεκτό ότι το Συμβούλιο εκπλήρωσε την υποχρέωσή του να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους η προσφεύγουσα καταχωρίστηκε και παρέμεινε καταχωρισμένη στους καταλόγους των προσώπων τα οποία αφορούν τα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας.
- 86 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως μιας πράξεως αποτελεί ουσιώδη τύπο και είναι αυτοτελής σε σχέση προς το ζήτημα της βασιμότητας των παρατιθέμενων λόγων, το οποίο άπτεται της ουσιαστικής νομιμότητας της επίμαχης πράξεως. Συγκεκριμένα, η αιτιολογία μιας αποφάσεως συνίσταται στην επίσημη έκφραση των λόγων στους οποίους αυτή στηρίζεται. Εάν η αιτιολογία εμπεριέχει σφάλματα, αυτά πλήττουν την ουσιαστική νομιμότητα της αποφάσεως, αλλά όχι την αιτιολογία της, η οποία μπορεί να είναι επαρκής έστω και αν προβάλλει εσφαλμένους λόγους (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 10ης Ιουλίου 2008, C-413/06 P, Bertelsmann και Sony Corporation of America, Συλλογή 2008, σ. I-4951, σκέψη 181, και Συμβούλιο κατά Bamba, σκέψη 75 ανωτέρω, σκέψη 60).
- 87 Κατόπιν των προεκτεθέντων, κρίνονται απορριπτέοι οι λόγοι περί παραβιάσεως της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, δεδομένου ότι το βάσιμο της αιτιολογίας που παρέθεσε το Συμβούλιο όσον αφορά την προσφεύγουσα πρέπει να εξεταστεί στο πλαίσιο των λόγων σχετικά με πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως στην οποία φέρεται να έχει υποπέσει το εν λόγω θεσμικό όργανο όσον αφορά τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη χρηματοδότηση του συριακού καθεστώτος.
- Επί των λόγων σχετικά με πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη χρηματοδότηση του συριακού καθεστώτος
- 88 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, καθώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι αυτή συμμετείχε στη χρηματοδότηση του συριακού καθεστώτος, χωρίς να αποδείξει τις σχετικές διαπιστώσεις του. Συναφώς, η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι το Συμβούλιο δεν μπορεί να στηρίζεται απλώς σε παραδοχές ή μόνο στον κεφαλαιουχικό δεσμό μεταξύ αυτής και της CBS, αλλά υποχρεούται να παραθέσει αποδεικτικά στοιχεία.
- 89 Κατά την προσφεύγουσα, η πλάνη εκτιμήσεως του Συμβουλίου είναι κατά μείζονα λόγο πρόδηλη δεδομένου ότι από την εξέταση των εγγράφων που αυτή προσκόμισε αποδεικνύεται ότι δεν είναι σε θέση να χρηματοδοτήσει το συριακό καθεστώς.
- 90 Συγκεκριμένα, πρώτον, το καταστατικό της προσφεύγουσας (στο εξής: καταστατικό της SLBC), δυνάμει του οποίου μόνο αρμόδιο για τη διοίκησή της είναι το διοικητικό συμβούλιό της, αποδεικνύει την πλήρη αυτοτέλειά της έναντι της CBS, η οποία δεν έδινε εντολές ή οδηγίες όσον αφορά τη θυγατρική της.
- 91 Συναφώς, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι στις 24 Φεβρουαρίου 2012 το διοικητικό της συμβούλιο έλαβε την απόφαση να μην έχει η προσφεύγουσα καμία σχέση με νομικά πρόσωπα καταχωρισμένα στους καταλόγους των φυσικών και νομικών προσώπων τα οποία αφορούν τα ληφθέντα από την Ένωση και από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας, καθώς και με πρόσωπα συνδεδεμένα με τα προαναφερθέντα.
- 92 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, από το 2005, δεν δανείζει πλέον κεφάλαια στη CBS και ότι, εν πάση περιπτώσει, όλες οι συναλλαγές που πραγματοποιεί υπόκεινται στη λιβανέζικη τραπεζική νομοθεσία και ελέγχονται από την Τράπεζα του Λιβάνου, η οποία μάλιστα έχει ορίσει μόνιμο ελεγκτή στην προσφεύγουσα.

- 93 Εξάλλου, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι ανεξάρτητοι ελεγκτές επιβεβαίωσαν ότι δεν πραγματοποιεί ύποπτες τραπεζικές συναλλαγές.
- 94 Το Συμβούλιο αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 95 Υπενθυμίζεται, κατά το άρθρο 19, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/782, το άρθρο 25, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2012/739 και το άρθρο 28, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2013/255 ότι:
- «Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι που ευρίσκονται στην κυριότητα, την κατοχή ή τον έλεγχο των προσώπων που ευθύνονται για τη βίαιη καταστολή του άμαχου πληθυσμού στη Συρία, προσώπων και οντοτήτων που επωφελούνται των πολιτικών του καθεστώτος ή υποστηρίζουν τις πολιτικές αυτές, καθώς και των προσώπων και οντοτήτων που συνδέονται με αυτές, όπως κατονομάζονται στα παραρτήματα I και II.»
- 96 Το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 36/2012 παραπέμπει στη διάταξη που παρατίθεται στη σκέψη 95 ανωτέρω, για τον καθορισμό του καταλόγου των προσώπων που υπόκεινται στα προβλεπόμενα από τον κανονισμό αυτόν μέτρα.
- 97 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι τα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας αφορούν την προσφεύγουσα επειδή είναι θυγατρική της CBS και, ως εκ τούτου, μετέχει ενδεχομένως στη χρηματοδότηση του συριακού καθεστώτος.
- 98 Επομένως, το Συμβούλιο φαίνεται να θεωρεί ότι η προσφεύγουσα συγκαταλέγεται στα πρόσωπα που «συνδέονται» με πρόσωπα τα οποία υποστηρίζουν το συριακό καθεστώς, και συγκεκριμένα με τη CBS, κατά την έννοια της διατάξεως που παρατέθηκε στη σκέψη 95 ανωτέρω.
- 99 Η θέση αυτή του Συμβουλίου πρέπει να γίνει δεκτή.
- 100 Συγκεκριμένα, δεν αμφισβητείται, αφενός, ότι το κεφάλαιο της προσφεύγουσας ανήκει κατά 84,2 % στη CBS και, αφετέρου, ότι η δεύτερη, η οποία ανήκει στο Συριακό Δημόσιο, υποστηρίζει το καθεστώς στη χώρα αυτή, αμφότερες δε οι περιστάσεις αυτές αποτελούν προδήλως ενδείξεις για την ύπαρξη συνδέσμου με πρόσωπα που υποστηρίζουν το εν λόγω καθεστώς, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως.
- 101 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, όταν δεσμεύονται τα κεφάλαια μιας οντότητας ως προς την οποία έχει αναγνωρισθεί ότι στηρίζει το συριακό καθεστώς, όπως είναι η CBS, υπάρχει ο μη αμελητέος κίνδυνος η οντότητα αυτή να ασκήσει πίεση στις οντότητες που ελέγχει ή που της ανήκουν, προκειμένου να καταστρατηγήσουν το αποτέλεσμα των εις βάρος της μέτρων. Κατά συνέπεια, η δέσμευση των κεφαλαίων των οντοτήτων αυτών, η οποία επιβάλλεται στο Συμβούλιο από την προαναφερθείσα στη σκέψη 95 ανωτέρω διάταξη και διά της παραπομπής στη διάταξη αυτή από το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 36/2012, είναι αναγκαία και πρόσφορη για τη διασφάλιση της αποτελεσματικότητας των μέτρων που ελήφθησαν και προς αποτροπή της καταστρατηγήσεως των μέτρων αυτών (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 2012, C-380/09 P, Melli Bank κατά Συμβουλίου, σκέψεις 39 και 58, στο εξής: απόφαση Melli Bank του Δικαστηρίου).
- 102 Από τη νομολογία προκύπτει ότι σε περίπτωση που ένα νομικό πρόσωπο ανήκει εξ ολοκλήρου σε άλλο πρόσωπο, για το οποίο δεν υπάρχουν αμφιβολίες ότι πρέπει να υπαχθεί στα περιοριστικά μέτρα, το αυτό πρέπει να συμβεί και ως προς το πρώτο νομικό πρόσωπο, λόγω του κεφαλαιουχικού δεσμού και μόνον, υπό την προϋπόθεση ότι οι πράξεις με τις οποίες θεσπίστηκαν τα μέτρα αυτά προβλέπουν την εφαρμογή τους και σε πρόσωπα ανήκοντα ή ελεγχόμενα από πρόσωπα ως προς τα οποία έχουν επιβληθεί τα μέτρα αυτά (βλ. συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση Melli Bank του Δικαστηρίου,

σκέψη 101 ανωτέρω, σκέψη 79, και απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 20 Φεβρουαρίου 2013, T-492/10, Melli Bank κατά Συμβουλίου, στο εξής: απόφαση Melli Bank του Γενικού Δικαστηρίου, σκέψη 56).

- 103 Η διαπίστωση αυτή δεν προσκρούει στην απόφαση Tay Za κατά Συμβουλίου, σκέψη 72 ανωτέρω, την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, μολονότι το Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 66 της εν λόγω αποφάσεως, ότι δεν επιτρέπεται η εφαρμογή περιοριστικών μέτρων σε φυσικά πρόσωπα αποκλειστικά και μόνο λόγω των οικογενειακών δεσμών τους με πρόσωπα που συνδέονται με τους κυβερνώντες της τρίτης χώρας και ανεξάρτητα από την προσωπική συμπεριφορά τους, εντούτοις η απόφαση αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά την έννοια ότι ανατρέπει την εφαρμογή του κριτηρίου του κεφαλαιουχικού δεσμού, όπως αυτό διαπλάστηκε με την απόφαση Melli Bank του Δικαστηρίου, σκέψη 101 ανωτέρω.
- 104 Εν προκειμένω, είναι γεγονός ότι η CBS κατέχει το 84,2 % του κεφαλαίου της προσφεύγουσας, και όχι το 100 %, όπως συνέβαινε στις υποθέσεις για τις οποίες έγινε λόγος στη σκέψη 102 ανωτέρω.
- 105 Είναι, επίσης, γεγονός ότι, όπως επισήμανε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, με την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, T-493/10, Persia International Bank κατά Συμβουλίου (σκέψη 119), έγινε δεκτό ότι η κατοχή του 60 % του κεφαλαίου της προσφεύγουσας από την Bank Mellat δεν δικαιολογεί, από μόνη της, τη λήψη περιοριστικών μέτρων έναντι της Persia International Bank ή τη διατήρησή τους σε ισχύ.
- 106 Ωστόσο, υπενθυμίζεται ότι, με την απόφαση Persia International Bank κατά Συμβουλίου, σκέψη 105 ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η Bank Mellat διέθετε μεν την πλειοψηφία στη γενική συνέλευση των μετόχων της Persia International Bank, πλην όμως, δεν είχε, λόγω συμφωνίας μεταξύ των μετόχων της εν λόγω τράπεζας, τη δυνατότητα να διορίζει την πλειοψηφία των μελών του διοικητικού συμβουλίου της Persia International Bank με εκτελεστικές αρμοδιότητες. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι δεν συνέτρεχε ο κίνδυνος που περιγράφεται στη σκέψη 101 ανωτέρω (βλ., συναφώς, απόφαση Persia International Bank κατά Συμβουλίου, σκέψη 105 ανωτέρω, σκέψεις 106 έως 113).
- 107 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι, σε αντίθεση με την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Persia International Bank κατά Συμβουλίου, σκέψη 105 ανωτέρω, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο εκ του οποίου να συνάγεται ότι, παρά την ευρεία πλειοψηφία που διέθετε η CBS στη γενική συνέλευσή της, δεν είχε τη δυνατότητα να διορίζει την πλειοψηφία των μελών του διοικητικού συμβουλίου.
- 108 Συναφώς, επισημαίνεται, πρώτον, ότι η κατοχή του 84,2 % του κεφαλαίου παρέχει στη CBS δυνατότητα ελέγχου της γενικής συνελεύσεως της προσφεύγουσας.
- 109 Συγκεκριμένα, διαπιστώνεται ότι, κατά το άρθρο 54 του καταστατικού της SLBC, κάθε μέτοχος διαθέτει στη γενική συνέλευση αριθμό ψήφων ίσο προς τον αριθμό των μετοχών του. Επομένως, η CBS, κατέχοντας το 84,2 % του κεφαλαίου, διαθέτει επαρκή αριθμό μετοχών ώστε να έχει την απαρτία και την πλειοψηφία που απαιτείται στα τρία είδη γενικής συνελεύσεως, δηλαδή την καταστατική, την τακτική και την έκτακτη, όπως προκύπτει από τα άρθρα 57, 58, 63, 64, 69 και 70 του καταστατικού της SLBC.
- 110 Δεύτερον, όσον αφορά τις εξουσίες της γενικής συνελεύσεως, αρκεί η επισήμανση ότι η τακτική γενική συνέλευση αποφασίζει για τη διανομή μερίσματος, σύμφωνα με το άρθρο 65, στοιχείο γ', του καταστατικού της SLBC. Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν έχει διανείμει μέρισμα στη CBS από το 2005 δεν σημαίνει ότι η δεύτερη, η οποία διαθέτει ευρεία πλειοψηφία στην εν λόγω γενική συνέλευση, δεν μπορεί να αποφασίσει διαφορετικά στο μέλλον, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο.

- 111 Τρίτον, επισημαίνεται ότι η διαχείριση της προσφεύγουσας ασκείται μεν, κατά το άρθρο 30 του καταστατικού της SLBC, από το διοικητικό συμβούλιο, πλην όμως, κατά το ίδιο άρθρο, τα μέλη του εκλέγονται από τη γενική συνέλευση. Το διοικητικό συμβούλιο διαθέτει, βεβαίως, ευρείες εξουσίες, αλλά αυτές πρέπει να ασκούνται σύμφωνα με τις αποφάσεις της γενικής συνελεύσεως, όπως ορίζει το άρθρο 36 του καταστατικού της SLBC.
- 112 Τέταρτον, είναι απορριπτέο το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το Συμβούλιο έπρεπε να λάβει υπόψη του ότι το άρθρο 144, δεύτερο εδάφιο, του λιβανικού εμπορικού κώδικα προβλέπει ότι η πλειοψηφία των μελών του διοικητικού συμβουλίου μιας λιβανικής ανώνυμης εταιρίας πρέπει καταρχήν να έχουν την υπηκοότητα της χώρας αυτής.
- 113 Συγκεκριμένα, επισημαίνεται ότι το γεγονός ότι η πλειοψηφία των μελών του διοικητικού συμβουλίου έχει τη λιβανική υπηκοότητα δεν αποκλείει το ενδεχόμενο το εν λόγω διοικητικό συμβούλιο να μεταφέρει κεφάλαια στο συριακό καθεστώς, κατόπιν αποφάσεως της ελεγχόμενης από τη CBS γενικής συνελεύσεως.
- 114 Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι η προσφεύγουσα είναι νομικό πρόσωπο που συνδέεται με τη CBS και ότι, ως εκ τούτου, υφίσταται εν προκειμένω ο κίνδυνος που περιγράφεται στη σκέψη 101 ανωτέρω, σε αντίθεση με ό,τι συνέβαινε στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Persia International Bank κατά Συμβουλίου, σκέψη 105 ανωτέρω. Επομένως, το Συμβούλιο έπρεπε να εφαρμόσει ως προς την προσφεύγουσα τα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας, σύμφωνα με τη διάταξη που παρατίθεται στη σκέψη 95 ανωτέρω.
- 115 Δεδομένου ότι πληρούται η προϋπόθεση κατά την οποία η προσφεύγουσα πρέπει να είναι «πρόσωπο που συνδέεται» με πρόσωπο που υποστηρίζει το συριακό καθεστώς, δεν απαιτείται συμπληρωματικός έλεγχος (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση Melli Bank του Δικαστηρίου, σκέψη 101 ανωτέρω, σκέψεις 78 και 79), δεδομένου ότι τα στοιχεία που παραθέτει η προσφεύγουσα δεν είναι ικανά να θέσουν εν αμφιβόλω τον κεφαλαιουχικό δεσμό στον οποίον στηρίχθηκε το Συμβούλιο.
- 116 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η ύπαρξη τέτοιου συνδέσμου δεν μπορεί να αμφισβητηθεί με το επιχείρημα ότι οι δραστηριότητες της προσφεύγουσας υπόκεινται στον έλεγχο της Τράπεζας του Λιβάνου.
- 117 Βεβαίως, πρέπει καταρχάς να επισημανθεί ότι η Τράπεζα του Λιβάνου, όπως προκύπτει μεταξύ άλλων από το έγγραφο του διοικητή, μεριμνά για την τήρηση, από την προσφεύγουσα και τις λοιπές τράπεζες που δραστηριοποιούνται στον Λίβανο, των νόμων και των κανονισμών που ισχύουν στη χώρα αυτή, ιδίως όσον αφορά την καταπολέμηση της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες και της χρηματοδοτήσεως της τρομοκρατίας. Ο εν λόγω διοικητής διευκρινίζει επίσης, με το έγγραφό του, ότι στην προσφεύγουσα είχε διοριστεί μόνιμος ελεγκτής, προς ενίσχυση της προσπάθειας καταπολεμήσεως των ως άνω παράνομων δραστηριοτήτων, προκειμένου να εξασφαλιστεί η τήρηση των περιορισμών που είχαν επιβληθεί από τις αρμόδιες διεθνείς αρχές.
- 118 Περαιτέρω, με το έγγραφο του διοικητή διευκρινίζεται ότι η Τράπεζα του Λιβάνου εξέδωσε εγκύκλιο κατά την οποία οι τράπεζες που δραστηριοποιούνται στη χώρα αυτή πρέπει να γνωρίζουν τους νόμους και τους κανονισμούς στους οποίους υπόκεινται οι συνεργάτες τους στην αλλοδαπή και να συναλλάσσονται με αυτούς τηρώντας, μεταξύ άλλων, τις κυρώσεις και τους περιορισμούς που έχουν επιβληθεί από τις αρμόδιες αρχές των χωρών στις οποίες βρίσκονται οι εν λόγω συνεργάτες. Επιπλέον, η Τράπεζα του Λιβάνου έκλεισε τους λογαριασμούς σε ξένο νόμισμα, τους οποίους τηρούσε η προσφεύγουσα σε αυτή.

- 119 Ωστόσο, η ελεγκτική δραστηριότητα και τα μέτρα που θεσπίστηκαν από την Τράπεζα του Λιβάνου αφορούν τα κεφάλαια που διαθέτει η προσφεύγουσα στη χώρα αυτή. Αντιθέτως, τα μέτρα που θέσπισε το Συμβούλιο αφορούν μόνον τα κεφάλαια που διαθέτει ή ενδέχεται να διαθέτει η προσφεύγουσα εντός της Ένωσης, καθώς και τις συναλλαγές τις οποίες θα ήθελε να πραγματοποιήσει με τα κεφάλαια αυτά.
- 120 Συγκεκριμένα, επισημαίνεται ότι οι σκοποί των μέτρων που θέσπισε η Τράπεζα του Λιβάνου δεν συμπίπτουν, ή τουλάχιστον δεν συμπίπτουν απολύτως, με αυτούς των θεσπισθέντων από το Συμβούλιο περιοριστικών μέτρων κατά της Συρίας.
- 121 Εξάλλου και κυρίως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αμφισβητήσει τη σκοπιμότητα της καταχωρίσεως της και της διατήρησής της καταχωρίσεως της στους καταλόγους των προσώπων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας, τα οποία θέσπισε το Συμβούλιο, προβάλλοντας το επιχείρημα ότι οι δραστηριότητές της, περιλαμβανομένων εκείνων που έχουν κάποια σχέση με την Ένωση, υπόκεινται στην εποπτεία της αρμόδιας αρχής τρίτου κράτους. Συγκεκριμένα, σε μια τέτοια περίπτωση, το Συμβούλιο δεν θα μπορούσε να ασκήσει κανέναν έλεγχο επί της αποτελεσματικότητας της εποπτείας αυτής, κάτι που θα μπορούσε να καταστήσει αδύνατη την επίτευξη των σκοπών των εν λόγω μέτρων.
- 122 Σημειωτέον ότι το γεγονός αυτό αποτελεί στοιχείο το οποίο διακρίνει την περίπτωση της προσφεύγουσας από εκείνη που εξετάστηκε με την υπόθεση *Persia International Bank* κατά Συμβουλίου, σκέψη 105 ανωτέρω. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε μεν, με τη σκέψη 117 της αποφάσεώς του επί της υποθέσεως αυτής, ότι, λόγω του ελεγκτικού ρόλου της Financial Services Authority (αρμόδιας για τις χρηματοοικονομικές υπηρεσίες αρχής του Ηνωμένου Βασιλείου), περιορίζεται η επιρροή που μπορεί να ασκήσει ο πλειοψηφικός μέτοχος, πλην όμως επρόκειτο για την αρχή κράτους μέλους, το οποίο υποχρεούται να τηρεί τις πράξεις του Συμβουλίου, και όχι για αρχή τρίτου κράτους, όπως συμβαίνει εν προκειμένω.
- 123 Τέλος, δεδομένου ότι το Συμβούλιο ενήργησε σύμφωνα με τη νομολογία αυτή, είναι εσφαλμένη η θέση της προσφεύγουσας ότι η καταχώρισή της και η διατήρηση της καταχωρίσεώς της στους καταλόγους των προσώπων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας λόγω της ταυτότητας του πλειοψηφικού μετόχου της είναι αντίθετες στη γενική αρχή του δικαίου η οποία επιτάσσει να επιβάλλονται κυρώσεις μόνο στην οντότητα που έχει την ευθύνη για περιστατικά που επισύρουν την επιβολή κυρώσεων. Συγκεκριμένα, η καταχώριση της προσφεύγουσας και η διατήρηση της καταχωρίσεώς της στους προαναφερθέντες καταλόγους από το Συμβούλιο δεν υπαγορεύθηκε από μια αυτοτελή συμπεριφορά, αντίθετη προς τις επιταγές των πράξεων περί επιβολής περιοριστικών μέτρων κατά της Συρίας, αλλά από τη μετοχική σύνθεσή της και, ως εκ τούτου, τη στενή σχέση της με τη μητρική της εταιρία (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση *Melli Bank* του Δικαστηρίου, σκέψη 101 ανωτέρω, σκέψη 81), η οποία δεν αμφισβητείται ότι ανήκει στο Συριακό Δημόσιο (βλ. σκέψεις 1 και 100 ανωτέρω).
- 124 Λαμβανομένων υπόψη όλων των προεκτεθέντων, οι εξετασθέντες λόγοι ακυρώσεως κρίνονται απορριπτέοι.
- Επί των λόγων ακυρώσεως σχετικά με προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, καθώς και σε αποτελεσματική ένδικη προστασία
- 125 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, παρά τις πολυάριθμες αιτήσεις της, το Συμβούλιο ουδέποτε της κοινοποίησε ακριβή και εξατομικευμένα στοιχεία που να δικαιολογούν την καταχώρισή της και τη διατήρηση της καταχωρίσεώς της στους καταλόγους των προσώπων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας. Η προσφεύγουσα τονίζει περαιτέρω ότι, κατά τον χρόνο της καταθέσεως της προσφυγής στην υπόθεση T-174/12, το Συμβούλιο δεν είχε ακόμη απαντήσει στις αιτήσεις της 15ης Φεβρουαρίου και της 4ης Απριλίου 2012 (βλ. σκέψη 14 ανωτέρω).

- 126 Ομοίως, το Συμβούλιο ουδέποτε διευκρίνισε σε ποια στοιχεία στηρίχθηκε όσον αφορά τη διατήρηση της καταχωρίσεως της προσφεύγουσας στους εν λόγω καταλόγους, παρά το γεγονός ότι η προσφεύγουσα προσκόμισε, όπως διατείνεται, στοιχεία που αποδεικνύουν ότι ήταν εσφαλμένη η εκτίμηση του Συμβουλίου, καθώς το γεγονός ότι είναι θυγατρική της CBS δεν σημαίνει ότι η προσφεύγουσα χρηματοδοτούσε το συριακό καθεστώς
- 127 Επιπλέον, η προσφεύγουσα αιτιάται το Συμβούλιο ότι δεν έκανε δεκτά τα αιτήματά της για διεξαγωγή ακροάσεως. Χαρακτήρισε αλυσιτελή τη νομολογία που επικαλείται το Συμβούλιο προς στήριξη της θέσεως ότι η ακρόαση δεν αποτελεί δικαίωμα των προσώπων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα.
- 128 Το Συμβούλιο αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 129 Υπενθυμίζεται ότι το θεμελιώδες δικαίωμα στον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας κατά τη διάρκεια διαδικασίας πριν την έκδοση περιοριστικού μέτρου κατοχυρώνεται ρητώς στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στον οποίο το άρθρο 6, παράγραφος 1, ΣΕΕ αναγνωρίζει το ίδιο νομικό κύρος με τις Συνθήκες (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Δεκεμβρίου 2011, C-27/09 P, Γαλλία κατά People's Mojahedin Organization of Iran, Συλλογή 2011, σ. I-13427, σκέψη 66).
- 130 Υπενθυμίζεται, ακόμη, ότι, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, απορρέουσα από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών και έχει καθιερωθεί με τα άρθρα 6 και 13 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και έχει επιβεβαιωθεί με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 2007, C-432/05, Unibet, Συλλογή 2007, σ. I-2271, σκέψη 37, και της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, C-402/05 P και C-415/05 P, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-6351, σκέψη 335, στο εξής: απόφαση Kadi).
- 131 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, η αποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου, η οποία πρέπει ιδίως να αφορά τη νομιμότητα των λόγων βάσει των οποίων μια αρχή της Ένωσης προέβη στην καταχώριση προσώπου ή οντότητας στους καταλόγους των προσώπων τα οποία υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα που θέσπισε η εν λόγω αρχή, συνεπάγεται ότι η αρχή αυτή υποχρεούται να γνωστοποιήσει τους λόγους αυτούς στο οικείο πρόσωπο ή οντότητα, κατά το μέτρο του δυνατού, είτε κατά τον χρόνο λήψεως της αποφάσεως περί καταχωρίσεως είτε, τουλάχιστον, το ταχύτερο δυνατό μετά τη λήψη αυτής της αποφάσεως, ώστε αυτοί να έχουν τη δυνατότητα να ασκήσουν, εμπροθέσμως, το δικαίωμά τους για προσφυγή (βλ. συναφώς, απόφαση Kadi, σκέψη 130 ανωτέρω, σκέψη 336).
- 132 Η τήρηση της υποχρεώσεως γνωστοποιήσεως των λόγων αυτών είναι, πράγματι, αναγκαία προκειμένου να παρασχεθεί στους αποδέκτες των περιοριστικών μέτρων η δυνατότητα να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους υπό τις καλύτερες δυνατές συνθήκες και να αποφασίσουν, έχοντας γνώση όλων των στοιχείων, αν είναι πρόσφορο να προσφύγουν στον δικαστή της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Οκτωβρίου 1987, 222/86, Heylens κ.λπ., Συλλογή 1987, σ. 4097, σκέψη 15), αλλά και προκειμένου να παρασχεθεί πλήρως στον δικαστή αυτόν η δυνατότητα ασκήσεως του ελέγχου νομιμότητας της οικείας κοινοτικής πράξεως, όπως επιβάλλει η Συνθήκη (απόφαση Kadi, σκέψη 130 ανωτέρω, σκέψη 337).
- 133 Πάντως, σύμφωνα με τις επιταγές που απορρέουν από τη νομολογία αυτή, το άρθρο 21, παράγραφοι 2 και 3, της αποφάσεως 2011/782, το άρθρο 27, παράγραφοι 2 και 3, της αποφάσεως 2012/739, το άρθρο 30, παράγραφοι 2 και 3, της αποφάσεως 2013/255 και το άρθρο 32, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 36/2012, το Συμβούλιο γνωστοποιεί την απόφασή του στο οικείο πρόσωπο, μαζί με τους λόγους καταχωρίσεώς του στον κατάλογο, είτε απευθείας, εάν η διεύθυνσή του είναι γνωστή, είτε με τη δημοσίευση σχετικής ανακοινώσεως, παρέχοντάς του τη δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις.

Όταν υποβάλλονται παρατηρήσεις ή παρουσιάζονται σημαντικά νέα στοιχεία, το Συμβούλιο επανεξετάζει την απόφασή του και ενημερώνει αναλόγως το φυσικό ή νομικό πρόσωπο, την οντότητα ή τον οργανισμό.

- 134 Στο άρθρο 32, παράγραφος 4, του κανονισμού 36/2012 διευκρινίζεται ότι οι κατάλογοι των παραρτημάτων της πράξεως αυτής επανεξετάζονται ανά τακτά χρονικά διαστήματα, και τουλάχιστον ανά δωδεκάμηνο.
- 135 Εν προκειμένω, στην προσφεύγουσα κοινοποιήθηκαν, με έγγραφο της 24ης Ιανουαρίου 2012, οι πράξεις με τις οποίες το Συμβούλιο αποφάσισε να την καταχωρίσει στους καταλόγους των προσώπων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας. Στο έγγραφο αυτό γίνεται αναφορά στην εκτελεστική απόφαση 2012/37 και στον εκτελεστικό κανονισμό 55/2012, πράξεις οι οποίες είναι συνημμένες στο έγγραφο αυτό και περιέχουν τους λόγους της καταχωρίσεως της προσφεύγουσας στους εν λόγω καταλόγους.
- 136 Το γεγονός ότι η ανακοίνωση αυτή δημοσιεύθηκε μετά την πρώτη καταχώριση της προσφεύγουσας στον κατάλογο των προσώπων εις βάρος των οποίων λαμβάνονται τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα δεν συνιστά αφ' εαυτού προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.
- 137 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, προκειμένου περί περιοριστικών μέτρων, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας και, ιδίως, του δικαιώματος ακρόασεως, δεν επιτάσσει να γνωστοποιούν οι αρχές της Ένωσης, πριν από την αρχική καταχώριση προσώπου ή οντότητας σε κατάλογο για την επιβολή περιοριστικών μέτρων, τους λόγους της καταχωρίσεως αυτής στο θιγόμενο πρόσωπο ή οντότητα (βλ., συναφώς, απόφαση Kadi, σκέψη 130 ανωτέρω, σκέψη 338).
- 138 Συγκεκριμένα, η εκ των προτέρων γνωστοποίηση θα διακύβευε την αποτελεσματικότητα των μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων και οικονομικών πόρων που επιβάλλουν οι εν λόγω αρχές (βλ., συναφώς, απόφαση Kadi, σκέψη 130 ανωτέρω, σκέψη 339).
- 139 Προς επίτευξη των επιδιωκόμενων σκοπών, τα μέτρα αυτά πρέπει, ως εκ της φύσεώς τους, να επιβάλλονται αιφνιδιαστικά και να εφαρμόζονται αμέσως (βλ., συναφώς, απόφαση Kadi, σκέψη 130 ανωτέρω, σκέψη 340).
- 140 Επομένως, το Συμβούλιο δεν ήταν υποχρεωμένο να προβεί σε ακρόαση της προσφεύγουσας πριν την πρώτη καταχώρισή της στους καταλόγους των προσώπων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας, καθώς η δυνατότητα της προσφεύγουσας να απευθυνθεί στο Συμβούλιο μετά τη λήψη του εγγράφου της 24ης Ιανουαρίου 2012 αρκούσε για τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας.
- 141 Συγκεκριμένα, αφού έλαβε γνώση της αιτιολογήσεως της καταχωρίσεώς της στους εν λόγω καταλόγους, όπως αυτή διατυπώνεται στις συνημμένες στο έγγραφο της 24ης Ιανουαρίου 2012 πράξεις, η προσφεύγουσα αποφάσισε να ζητήσει από το Συμβούλιο πρόσβαση στα στοιχεία που αποδεικνύουν την υποστήριξή της στο συριακό καθεστώς. Εν αναμονή της απαντήσεως του Συμβουλίου, η προσφεύγουσα άσκησε την προσφυγή στην υπόθεση T-174/12.
- 142 Το Συμβούλιο απάντησε στο αίτημα αυτό μετά την άσκηση της εν λόγω προσφυγής σε αρκετά μεταγενέστερο χρόνο, στις 3 Ιουλίου 2012.
- 143 Συναφώς, διαπιστώνεται, ωστόσο, ότι το περιεχόμενο των εγγράφων που κοινοποιήθηκαν στις 3 Ιουλίου 2012 ουσιαστικά συμπίπτει με την αιτιολογία η οποία είχε ήδη γνωστοποιηθεί στην προσφεύγουσα με το έγγραφο της 24ης Ιανουαρίου 2012 και τις συνημμένες σε αυτό πράξεις, δηλαδή την εκτελεστική απόφαση 2012/37 και τον εκτελεστικό κανονισμό 55/2012. Συγκεκριμένα, με το επίμαχο έγγραφο, όπως και με τις πράξεις αυτές, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα είναι θυγατρική της CBS.

- 144 Δεδομένου, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα προφανώς γνώριζε την ταυτότητα του κύριου μετόχου της, δεύτερον, ότι, όπως προκύπτει από την εξέταση των λόγων ακυρώσεως σχετικά με πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη χρηματοδότηση του συριακού καθεστώτος, το γεγονός και μόνον ότι η προσφεύγουσα ανήκει κατά 84,2 % στη CBS μπορεί να δικαιολογήσει τη σε βάρος της θέσπιση περιοριστικών μέτρων και, τρίτον, ότι γνωστοποιήθηκε αμέσως στην προσφεύγουσα ότι τα περιοριστικά μέτρα την αφορούν ακριβώς επειδή είναι θυγατρική της CBS, καθίσταται άνευ σημασίας το γεγονός ότι το επίμαχο έγγραφο δεν περιέχει συμπληρωματική αιτιολογία.
- 145 Αντιθέτως, αυτό που έχει σημασία είναι ότι η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα, από τη στιγμή της καταχωρίσεώς της στους καταλόγους των προσώπων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας, να ασκήσει τα δικαιώματά άμυνας της και το δικαίωμά της σε αποτελεσματική ένδικη προστασία, εκθέτοντας στο Συμβούλιο και στο Γενικό Δικαστήριο τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι η ιδιότητα της θυγατρικής της CBS δεν δικαιολογούσε την καταχώρισή της στους εν λόγω καταλόγους.
- 146 Σε κάθε περίπτωση, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι το Συμβούλιο ήταν υποχρεωμένο να γνωστοποιήσει στην προσφεύγουσα τα κοινοποιηθέντα στις 3 Ιουλίου 2012 έγγραφα πριν την άσκηση της προσφυγής κατά των προσβαλλομένων πράξεων στην υπόθεση T-174/12, επισημαίνεται ότι η παρατυπία αυτή δεν θα είχε συνέπειες, δεδομένου ότι, ελλείψει αυτής, η προσφεύγουσα δεν θα αμυνόταν αποτελεσματικότερα (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Φεβρουαρίου 2012, C-191/09 P και C-200/09 P, Συμβούλιο κατά Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP, σκέψη 78, και του Γενικού Δικαστηρίου της 9ης Σεπτεμβρίου 2011, T-25/06, Alliance One International κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-5741, σκέψη 183).
- 147 Όσον αφορά την αιτίαση ότι το Συμβούλιο δεν προέβη σε ακρόαση της προσφεύγουσας, διαπιστώνεται ότι ούτε η επίδικη ρύθμιση ούτε η γενική αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας παρέχουν στους ενδιαφερόμενους δικαίωμα ακροάσεως (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 23ης Οκτωβρίου 2008, T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. II-3019, σκέψη 93, και της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, T-434/11, Europäisch-Iranische Handelsbank κατά Συμβουλίου, σκέψη 64).
- 148 Όσον αφορά τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας στο πλαίσιο της εκδόσεως της αποφάσεως 2012/739, του εκτελεστικού κανονισμού 1117/2012, του εκτελεστικού κανονισμού 363/2013, της αποφάσεως 2013/109 και της αποφάσεως 2013/255, οι οποίες αποτελούν μεταγενέστερες αποφάσεις με τις οποίες διατηρείται η καταχώριση της προσφεύγουσας στον κατάλογο των προσώπων εις βάρος των οποίων λαμβάνονται τα περιοριστικά μέτρα, δεν μπορεί να προβληθεί λυσιτελώς το επιχείρημα περί αιφνιδιαστικού χαρακτήρα των εν λόγω μέτρων (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση Γαλλία κατά People's Mojahedin Organization of Iran, σκέψη 129 ανωτέρω, σκέψη 62).
- 149 Ωστόσο, από τη νομολογία προκύπτει ότι το δικαίωμα ακροάσεως πριν την έκδοση πράξεων με τις οποίες διατηρούνται σε ισχύ τα περιοριστικά μέτρα σε βάρος προσώπων που ήδη υπόκεινται σε αυτά πρέπει να εξασφαλίζεται εφόσον το Συμβούλιο έχει λάβει υπόψη νέα στοιχεία σε βάρος των προσώπων αυτών (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση Γαλλία κατά People's Mojahedin Organization of Iran, σκέψη 129 ανωτέρω, σκέψη 63, και απόφαση Melli Bank του Γενικού Δικαστηρίου, σκέψη 102 ανωτέρω, σκέψη 72).
- 150 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι το Συμβούλιο, όταν έλαβε την απόφαση να διατηρήσει την καταχώριση της προσφεύγουσας στους καταλόγους των προσώπων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας, δεν έλαβε υπόψη του κανένα νέο στοιχείο, δηλαδή στοιχείο το οποίο να μην της έχει ήδη γνωστοποιηθεί κατόπιν της αρχικής καταχωρίσεώς της.

- 151 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις που παρατίθενται στη σκέψη 133 ανωτέρω, η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα, με δική της πρωτοβουλία, να τύχει ακροάσεως από το Συμβούλιο, χωρίς να κληθεί ρητώς προς τούτο πριν από την έκδοση οποιασδήποτε μεταγενέστερης αποφάσεως, ελλείψει νέων στοιχείων που λαμβάνονται υπόψη εις βάρος της.
- 152 Η προσφεύγουσα έκανε χρήση της δυνατότητας αυτής, μεταξύ άλλων με το έγγραφο που απέστειλε στο Συμβούλιο στις 14 Δεκεμβρίου 2012, έγγραφο στο οποίο το Συμβούλιο απάντησε στις 6 Μαρτίου 2013 (βλ. σκέψεις 23 και 25 ανωτέρω).
- 153 Μολονότι η απάντηση αυτή κοινοποιήθηκε μετά την άσκηση της προσφυγής κατά της αποφάσεως 2012/739, διαπιστώνεται ότι η απόφαση αυτή, όπως άλλωστε και ο εκτελεστικός κανονισμός 1117/2012, ο εκτελεστικός κανονισμός 363/2013 και η απόφαση 2013/255, δεν περιείχε διαφορετική αιτιολόγηση των περιοριστικών μέτρων ως προς την προσφεύγουσα ούτε στηρίχθηκε σε κάποιο νέο στοιχείο, αλλά αποκλειστικά και μόνο στον κεφαλαιουχικό δεσμό μεταξύ της CBS και της προσφεύγουσας, επί του οποίου αυτή είχε ήδη επανειλημμένως διατυπώσει τις απόψεις της τόσο ενώπιον του Συμβουλίου όσο και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
- 154 Για τον ίδιο λόγο, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι το Συμβούλιο ήταν υποχρεωμένο να προβεί σε ακρόαση της προσφεύγουσας πριν την έκδοση των πράξεων που αναφέρονται στη σκέψη 153 ανωτέρω, διαπιστώνεται ότι η παρατυπία αυτή δεν θα είχε καμία συνέπεια, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 146 ανωτέρω.
- 155 Κατόπιν των προεκτεθέντων, οι εξεταζόμενοι λόγοι ακυρώσεως κρίνονται απορριπτέοι.
- Επί των λόγων σχετικά με πλημμέλειες κατά την έκδοση του κανονισμού 36/2012 και του εκτελεστικού κανονισμού 55/2012
- 156 Η προσφεύγουσα προσάπτει στο Συμβούλιο ότι ο κανονισμός 36/2012, σε αντίθεση με τον κανονισμό 442/2011, τον οποίον κατέργησε, δεν περιέχει μνεία στην υποχρέωση διασφάλισης του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων των προσώπων που θίγονται από τα μέτρα που προβλέπονται από τους κανονισμούς αυτούς.
- 157 Περαιτέρω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, μολονότι το περιεχόμενο και οι σκοποί του κανονισμού 36/2012 δικαιολογούν τη θέσπισή του, από το Συμβούλιο, βάσει του άρθρου 215 ΣΛΕΕ, έπρεπε εντούτοις να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι ο κανονισμός αυτός εγείρει ζητήματα που άπτονται των θεμελιωδών δικαιωμάτων, οπότε έπρεπε να θεσπιστεί βάσει του άρθρου 75 ΣΛΕΕ. Συγκεκριμένα, το άρθρο αυτό προβλέπει τη θέσπιση πράξεων με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία του άρθρου 294 ΣΛΕΕ, στο πλαίσιο της οποίας ο ρόλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου είναι σημαντικότερος σε σχέση με την προβλεπόμενη από το άρθρο 215 ΣΛΕΕ απλή ενημέρωση για τη θέσπιση περιοριστικών μέτρων.
- 158 Το Συμβούλιο αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 159 Πρώτον, όσον αφορά την παράλειψη της μνείας των θεμελιωδών δικαιωμάτων, επισημαίνεται ότι το γεγονός αυτό ουδόλως θίγει τη νομιμότητα των προσβαλλομένων πράξεων, διότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της. Επομένως, το σκέλος αυτό του εξεταζόμενου λόγου ακυρώσεως είναι αλυσιτελές.
- 160 Δεύτερον, όσον αφορά το ζήτημα της νομικής βάσεως του κανονισμού 36/2012, η προσφεύγουσα, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, παραδέχθηκε ότι το Συμβούλιο μπορούσε εγκύρως να θεσπίσει τον κανονισμό αυτόν βάσει του άρθρου 215 ΣΛΕΕ. Η δήλωση αυτή καταχωρίστηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζήτησής.

- 161 Όσον αφορά τη θέση που διατυπώνει η προσφεύγουσα με το υπόμνημα απαντήσεως, ότι «είναι αμφίβολο εάν η νομική βάση των βλαπτικών γι' αυτήν πράξεων επιτρέπει στο Συμβούλιο να εκδίδει πράξεις που περιέχουν μέτρα ιδιαιτέρως επαχθή όσον αφορά τα θεμελιώδη δικαιώματα των αποδεκτών, και μάλιστα χωρίς παρέμβαση του Κοινοβουλίου», υπενθυμίζεται ότι, σε κάθε περίπτωση, η συμμετοχή του Κοινοβουλίου στη νομοθετική διαδικασία αντανακλά βεβαίως, στο επίπεδο της Ένωσης, τη θεμελιώδη δημοκρατική αρχή ότι οι λαοί μετέχουν στην άσκηση της εξουσίας μέσω αντιπροσωπευτικής συνελεύσεως, πλην όμως η διαφορά μεταξύ των άρθρων 75 ΣΛΕΕ και 215 ΣΛΕΕ, ως προς τη συμμετοχή του Κοινοβουλίου, είναι απόρροια της επιλογής των συντακτών της Συνθήκης της Λισσαβώνας να περιορίσουν τον ρόλο του Κοινοβουλίου όσον αφορά τη δράση της Ένωσης στο πλαίσιο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας (απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Ιουλίου 2012, C-130/10, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, σκέψεις 81 και 82).
- 162 Συναφώς, ακόμη και αν η προσφεύγουσα νομιμοποιούνταν να προβάλει λόγο σχετιζόμενο, ουσιαστικώς, με προσβολή των προνομίων του Κοινοβουλίου, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, δεν είναι αντίθετο προς το δίκαιο της Ένωσης να λαμβάνονται μέτρα που θίγουν ευθέως θεμελιώδη δικαιώματα προσώπων και ομάδων με διαδικασία χωρίς τη συμμετοχή του Κοινοβουλίου, διότι υποχρέωση σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων υπέχουν, κατά το άρθρο 51, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όλα τα όργανα και οι οργανισμοί της Ένωσης. Εξάλλου, τόσο το άρθρο 75 ΣΛΕΕ όσο και το άρθρο 215, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ επιτάσσουν οι πράξεις που εκδίδονται βάσει αυτών να περιέχουν τις αναγκαίες διατάξεις περί νομικών εγγυήσεων. Επομένως, μια πράξη, όπως ο κανονισμός 36/2012, η οποία περιλαμβάνει εγγυήσεις όσον αφορά τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων των θιγόμενων προσώπων, μπορεί να έχει ως νομική βάση το άρθρο 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, σκέψη 161 ανωτέρω, σκέψεις 83 και 84· όσον αφορά τη δυνατότητα νομικού προσώπου να προβάλει προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων του, βλ. απόφαση Melli Bank του Γενικού Δικαστηρίου, σκέψη 102 ανωτέρω, σκέψη 41).
- 163 Εν προκειμένω, ο κανονισμός 36/2012 περιέχει τις αναγκαίες διατάξεις για την εξασφάλιση της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων, καθώς προβλέπει, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 32, παράγραφοι 2 έως 4, την υποχρέωση του Συμβουλίου να αιτιολογεί την καταχώριση κάθε φυσικού ή νομικού προσώπου στον κατάλογο των προσώπων που υπόκεινται στα προβλεπόμενα από τον κανονισμό αυτό περιοριστικά μέτρα, να γνωστοποιεί στα πρόσωπα αυτά την απόφασή του, είτε απευθείας είτε με τη δημοσίευση ανακοινώσεως, παρέχοντάς του τη δυνατότητα να υποβάλουν παρατηρήσεις, να επανεξετάζει την απόφασή του, όταν παρουσιάζονται σημαντικά νέα στοιχεία ή υποβάλλονται παρατηρήσεις, και να επανεξετάζει τους καταλόγους ανά τακτά χρονικά διαστήματα, και τουλάχιστον ανά δωδεκάμηνο.
- 164 Βάσει των προεκτεθέντων, οι εξεταζόμενοι λόγοι ακυρώσεως κρίνονται απορριπτέοι.
- Επί του λόγου ακυρώσεως σχετικά με πλημμελή εξέταση των περιστάσεων της προκειμένης περιπτώσεως
- 165 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο δεν προέβη σε πραγματική εξέταση των περιστάσεων της προκειμένης περιπτώσεως, αλλά υιοθέτησε απλώς και μόνον τις προτάσεις των κρατών μελών, χωρίς να εξετάσει το βάσιμο και τη σημασία των πληροφοριακών και αποδεικτικών στοιχείων που μπορούν να δικαιολογήσουν τη θέσπιση και διατήρηση των σε βάρος της περιοριστικών μέτρων.
- 166 Το Συμβούλιο αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 167 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο αποφάσισε την καταχώριση και διατήρηση της καταχωρίσεως της προσφεύγουσας στους καταλόγους των προσώπων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας, λόγω της συμμετοχής της CBS στο κεφάλαιό της σε ποσοστό 84,2 %.

- 168 Το γεγονός αυτό είναι ακριβές και η προσφεύγουσα ουδέποτε το αμφισβήτησε. Αντιθέτως, επιδιώκει να αποδείξει ότι, παρά τον κεφαλαιουχικό αυτόν δεσμό, διατηρεί την αυτοτέλειά της έναντι της CBS.
- 169 Όπως, όμως, προκύπτει από την εξέταση των λόγων ακυρώσεως σχετικά με πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά την εμπλοκή της προσφεύγουσας στη χρηματοδότηση του συριακού καθεστώτος, το Συμβούλιο εν προκειμένω ορθώς χρησιμοποίησε το στοιχείο του κεφαλαιουχικού δεσμού για να καταχωρίσει την προσφεύγουσα και να διατηρήσει την καταχώρισή της στους επίμαχους καταλόγους.
- 170 Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ορθώς χρησιμοποίησε το στοιχείο αυτό, η βασιμότητα του οποίου δεν αμφισβητείται, διαπιστώνεται ότι οι περιστάσεις της προκειμένης περιπτώσεως έχουν εξεταστεί επαρκώς.
- 171 Επομένως, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.
- 172 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι όλοι οι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα είναι αβάσιμοι και ότι, συνεπώς, η προσφυγή είναι απορριπτέα στο σύνολό της, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί το αμφισβητούμενο από το Συμβούλιο παραδεκτό των αιτημάτων της προσφεύγουσας για ακύρωση, εφόσον κριθεί απαραίτητο, των «εγγράφων-αποφάσεων του Συμβουλίου» της 24ης Ιανουαρίου 2012 και της 30ής Νοεμβρίου 2012.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 173 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του Συμβουλίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει τις προσφυγές.**
- 2) Καταδικάζει τη Syrian Lebanese Commercial Bank SAL στα δικαστικά έξοδα.**

Kanninen

Berardis

Wetter

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 4 Φεβρουαρίου 2014.

(υπογραφές)